

Samen maken we de stad

Dé stad bestaat niet. Een stad is een samenraapsel van plekken. Het is een depot van herinneringen en het decor voor de – soms glorieuze, soms banale – performances van haar bewoners. Op die manier geven wij, de bewoners van de stad, betekenis aan onze steegjes, straten, lanen, parken en pleinen. We tasten haar grenzen af. Wij bepalen de mogelijkheden. En we doen dat allemaal samen.

Sociale en culturele cartografen

Met MAPping maken we stadskaarten. Dat zijn niet de traditionele stratenplannen, die je in een geografische atlas vindt. Neen. Daar vertrekken we wel van. En daar voegen we lagen aan toe. Mestizo Arts Platform nodigt telkens vier artiesten uit om de stad vol verwondering te betreden, om haar als sociale en culturele cartografen te bestuderen. Met fijnbesnaarde sprieten tasten ze gevoeligheden af. Zo brengen ze in kaart hoe de stad wordt beleefd, geleefd en gedeeld.

Aandacht voor detail

Elk van die artiesten doet dat vanuit een andere discipline. Ieder van hen brengt vanuit dat kunstenveld bagage met zich mee en vult die aan met een eigenzinnige blik, een favoriet zintuig of een absurde persoonlijke fascinatie. Sommigen maken snelheid, lopen dwangmatig verloren en verslinden de stad in al haar overdaad. Anderen verzetten geen voet, blijven ter plekke observeren en laten zich leiden door het levensritme dat een verwaaide passant hen oplegt. Maar allemaal wijzen ze ons vanuit hun artistieke praktijk op waardevolle details. Op de kleine dingen die dat grote, loeiende, jubelende, ding dat een stad is, in al zijn schoonheid, kwetsbaarheid en verwardheid toont.

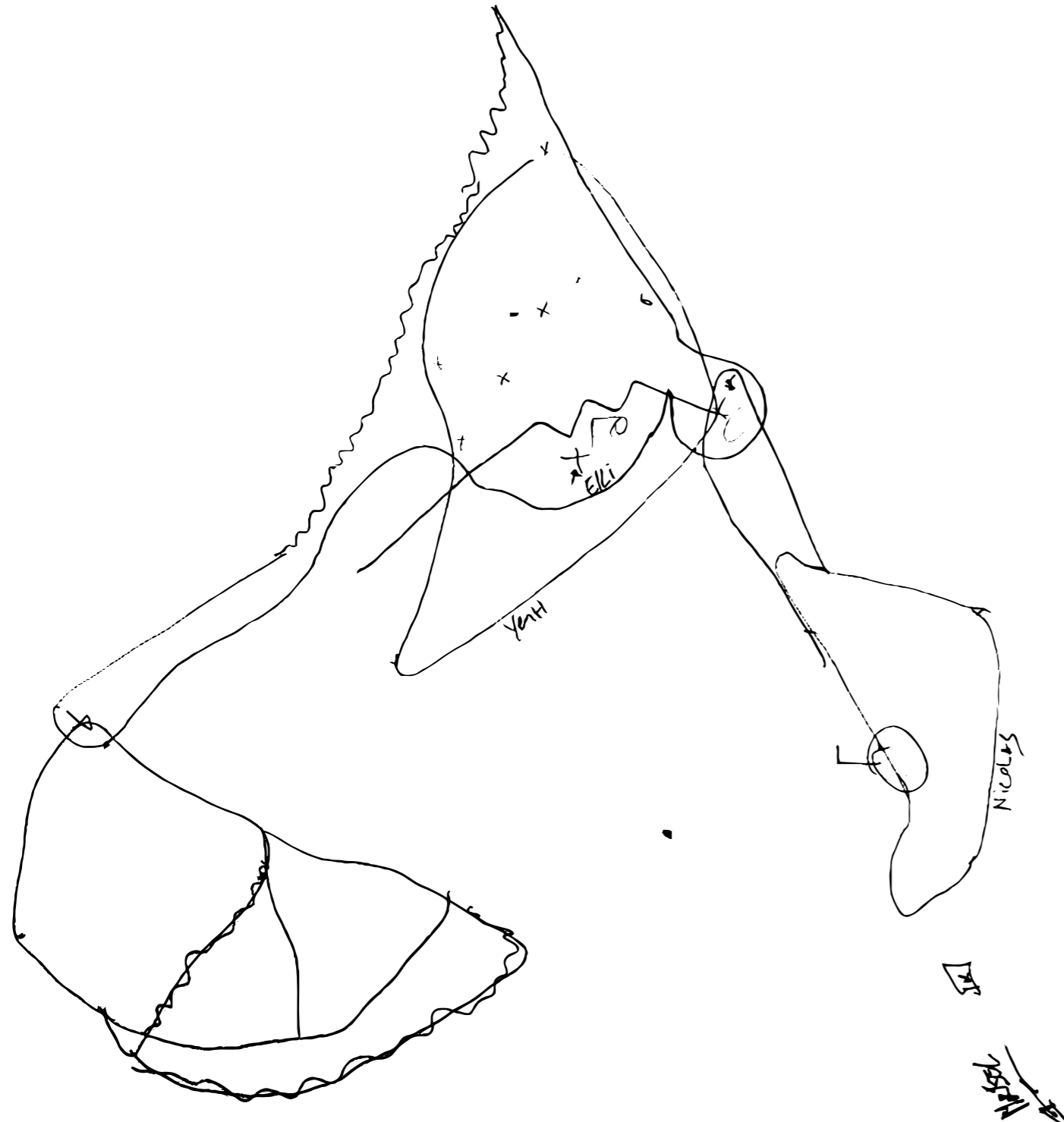
Artistieke beleving van de stad

Uit de samenwerking tussen de vier artiesten groeien performances en ontstaat een symbolische, gelaagde kaart, die de artistieke beleving van de stad centraal stelt. Een 'stadsregisseur' staat de artiesten bij. Hij of zij vervult de rol van klankbord en weeft

vanuit de eigen achtergrondkennis en artistieke praktijk verschillende verhalen aan elkaar. Soms laat de stadsregisseur bewust losse eindjes slingeren. Zo kun je zélf de draad van de stad opnemen.

Geniet van de stad. Ze is er voor jou.

Mestizo Arts Platform

Antwerpen-Centraal is gerenommeerd door haar machtige hal met majestueuze koepel, die bezoekers uit alle hoeken van de wereld overweldigt en charmeert. Het stationsgebouw dateert uit het tijdperk dat Congo nog eigendom was van Leopold II en straalt die pracht en praal uit. Maar het heeft ook een duister, mysterieus kantje. Het is een verzameling van donkere perrons en een opeengestapelning van sporen en verdiepingen: de wortels diep in de aarde, het kruin hoog boven de grond. Door die specifieke architectuur is het een plek waar verschillende lagen van de stad elkaar kruisen, met elkaar in verbinding staan en in interactie gaan. Elke dag ontvangt het gebouw duizenden mensen: reizigers, ambtenaren, bezoekers, toeristen, medewerkers, bewoners van de stad, toevallige passanten. Elk van hen is figurant in het dagelijks schouwspel van komen en gaan, in het decor Station Antwerpen-Centraal.

Voor MAPping Antwerpen stuurt Mestizo Arts Platform Elli, Nicolas, Yentl en Mike op pad. Deze vier artiesten werken in verschillende domeinen en hun werk vertoont weinig overeenkomsten. In dit project vinden ze een raakvlak: het centraal station van Antwerpen. Voor de ene is de plek vooral verbonden met jeugdverhalen, voor een tweede is het station de verbinding naar de rest van de wereld, een derde ervaart het als een ontmoetingsplek,

een vierde bekijkt elk spoor als levenslijn. In de vertrekhal van Antwerpen-Centraal, de plek die deze vier artiesten met elkaar verbindt, begint hun gezamenlijk verhaal:

'Een groep wandelt uit het Billiard Palace het Koningin Astridplein op. Ze passen er eigenlijk niet en komen in een vreemde wereld terecht. Ze kennen elkaar niet en toch horen ze samen. Ze dragen headphones en beluisteren opdrachten die jij, de figurant, niet hoort. Ze staan hand in hand in een kring te lachen. Wuiven in alle stilte een toevallige passant in het station toe. Dansen voor een trein vol passagiers, zonder muziek. Kijken naar iets in de verte, wat jij niet ziet. Wie is er speler? Wie is er figurant? Of is er helemaal niets aan de hand? Een meisje zit op de grond. Wat later kronkelt ze omhoog tegen de muur op straat. Een man met een kano komt voorbij. En een pizzaman. Of hoort die er niet bij? Een plakkaat geeft de aanwijzing te volgen. Er weerklinkt een tekst over de liefde die later verwordt tot een tekst over een racistische politiemann. De woorden vallen op de grond in de fel bewaakte joodse buurt. Er speelt een man gitaar en hij zingt met hart en ziel in onverstaanbare klanken. In een Art Nouveau trappenhuis speelt een filmpje over een man uit Sri Lanka die elk jaar een bloemenkrans in de Schelde gooit. Je wordt er stil van. In Café de Klok met vast meubilair staat de televisie aan. Het is de vergane omroepster

van VTM die een aankondiging maakt en voor verwarring zorgt bij de vaste klanten. Plots zitten we mee in een huiskamer in Marokko de verjaardag te vieren van een jongetje van zes. De grootvader zingt een lied in het Arabisch. Gemor in het café... Het is hier toch Vlaams? Dan volgt er een volwassen man, dat jongetje van vroeger, op zoek naar zijn roots in Marokko met een sappig plat Antwerps accent... En wij drinken ondertussen zoals het hoort een pint in een bruine kroeg.'

Deze eerste editie van MAPping is een experiment en een onderzoek met vier verschillende artiesten uit de stad die op een eigen manier hun verhaal in kaart brengen en op zoek gaan naar de impact als artiest in de stad. We vroegen twee makers, Simon Allemeersch en Michiel Soete, om het project van op een afstand te begeleiden.

Dank aan de artiesten Mike De Ridder, Yentl de Werdt, Nicolas Delalieux, Elisabeth Severino Fernandes en begeleiders Michiel Soete en Simon Allemeersch, de figuranten Hypoliet en Ibrahim, Rachid, productionele ondersteuning Karen Van Peel, techniek Hussein Atshan, de verschillende locaties zoals de burens, huisbaas, Jozef Wauters, café De Klok en Antwerp Billiard Palace, Het Bos, Stad Antwerpen, ontwerpers Jelle Jespers en Lisa Van de Vyver. Productie Mestizo Arts Platform

GPS 1

Goeiedag, Bonjour, Guten Tag, Hello, Willkommen bij het station leeft, the Central Station is alive.

Welkom in het Sportpaleis van Merksem, waar fantastische alledaagse mensen passeren. Op deze plek hebben mensen als Leopold II, Jozef Stalin en zelfs Mozart de trein genomen. Het station heeft niet altijd op deze plek gestaan. Het stond eerst in Borgerhout bij de Turnhoutsebaan naast de Zoo, dan is het een tijd zoek geweest omdat het zich had verstopt. En toen in 1876 hebben ze het teruggevonden en gezet waar het nu staat, aan het Schijnpoort. Daar is het in 1920 afgebrand en weer opgebouwd door een man. Die ongelofelijke mensen die u nu ziet passeren zijn de motor en het bloed van deze samenleving. Zij houden van Twixen, Ballistos, Cola, de Chinese muur en zouden bergen verzetten om op tijd thuis te zijn voor het dessert. Zelfs in de Middeleeuwen was dit een magische plek waar veel passage was en kleine kinderen geofferd werden omdat de mensen zoveel hielden van hun land. Straks in de kelder gaan we nog restanten van dit tijdperk bekijken. We gaan vandaag gekke hoeken bekijken van het sprookjespaleis zoals die kinderkelder, de majestueuze hal en het volkse café den Hollander. Wat maakt het centrale paleis zo knussi en gezelli, dat zullen we nu bekijken.

Volg mij Go, go, go, go go, go, go, shawty. It's your birthday. We gonna' party like it's your birthday. We gonna' sip Bacardi like it's your birthday. And you know we don't give a fuck.

It's not your birthday!

Dank u om deel te nemen aan de speciale NMBS-MAPping route. Gelieve de headsets met voorzichtigheid te behandelen, gelieve ze op te zetten en op te houden en te luisteren naar onze raad, gelieve het volume harder te zetten als u hardhorig bent, gelieve weg te blijven van de rails, geen mensen in het station zomaar aan te spreken, geen Marrokanen aan te kijken, geen vislijnen van drie meter mee te zeulen, uw gelaat niet te bedekken, geen joden te volgen, geen alcohol te drinken, uw portefeuille goed in de hand te houden en halt te houden en luid brand te schreeuwen als je pickpockets ziet. Volg de opdrachten nauwkeurig, haast u niet maar hang ook niet wat rond en doe in de mate van het mogelijke voort. Dan krijgt u straks gratis een handybag van de Lidl, een pak roltabak en blaadjes van Riz-Lacroix. De organisatie is niet verantwoordelijk voor diefstal, ongevallen met derden, dierenleed, brandgevaarlijke objecten en onvoorziene hoogten.

Het dak dat u nu ziet is zo hoog gebouwd om de stoom op te vangen die vroeger uit de stoomtreinen kwam, die stoom werd dan weggeleid naar een bekend badhuis hier in de buurt. Met de verbouwingen is dit systeem, enig in Europa, helaas gesneuveld. Let's take you to the candyshop.

Deze coproductie is mogelijk gemaakt door een intense samenwerking tussen NMBS, het MAFfestival en de Panos. De partners wensen u een voorspoedige reis doorheen het bewustzijn van deze isotoop vol roltrappen en reclameborden. Het station

is live, toont aan hoe verschillende lagen op elkaar liggen, daar voor een tijd gewoon liggen, ook de lagen van deze centrale statie, dan nog gewoon liggen en dan na een tijd beginnen ze te rijzen, schuren met een vermengeling van kleuren geel en bruin en komen dan opgewarmd naar buiten als een cake, een grote chocoladecake. Een cake op de samenleving.

Tekst Nicolas Delalieux
Foto's ©Lucila Guichón

Nicolas Delalieux werd geboren in Wilrijk, ergens in de jaren tachtig. Zijn project verradt een deel van zijn levensloop en van het traject van de spoorlijn waarlangs hij vaart sinds die prachtige unitaire devaluatie, die België sinds de jaren tachtig beleefde. Voorlopig bevindt hij zich nog in het jaar 2014, waar hij terechtkwam na een studie aan het atheneum van Mortsel en het Rits te Brussel. Ergens onderweg naar het jaar 2014 deed hij projecten als *De bokser en de dood*, *I'm really scared when I kill in my dreams* en *Daniil in Scheld'apen*. Soms nam hij het verkeerde spoor en raakte zijn tijdspoor in verwikkeling. Dan springt hij van 1993 naar 2011 naar 1985. En van het centrale station, naar de Ardennen, naar Parijs, naar Amsterdam, naar Buenos Aires, naar Berlijn, naar Cassablanca, naar de Groene hoek en weer terug. En wéér terug.

BILLIARD PALLACE

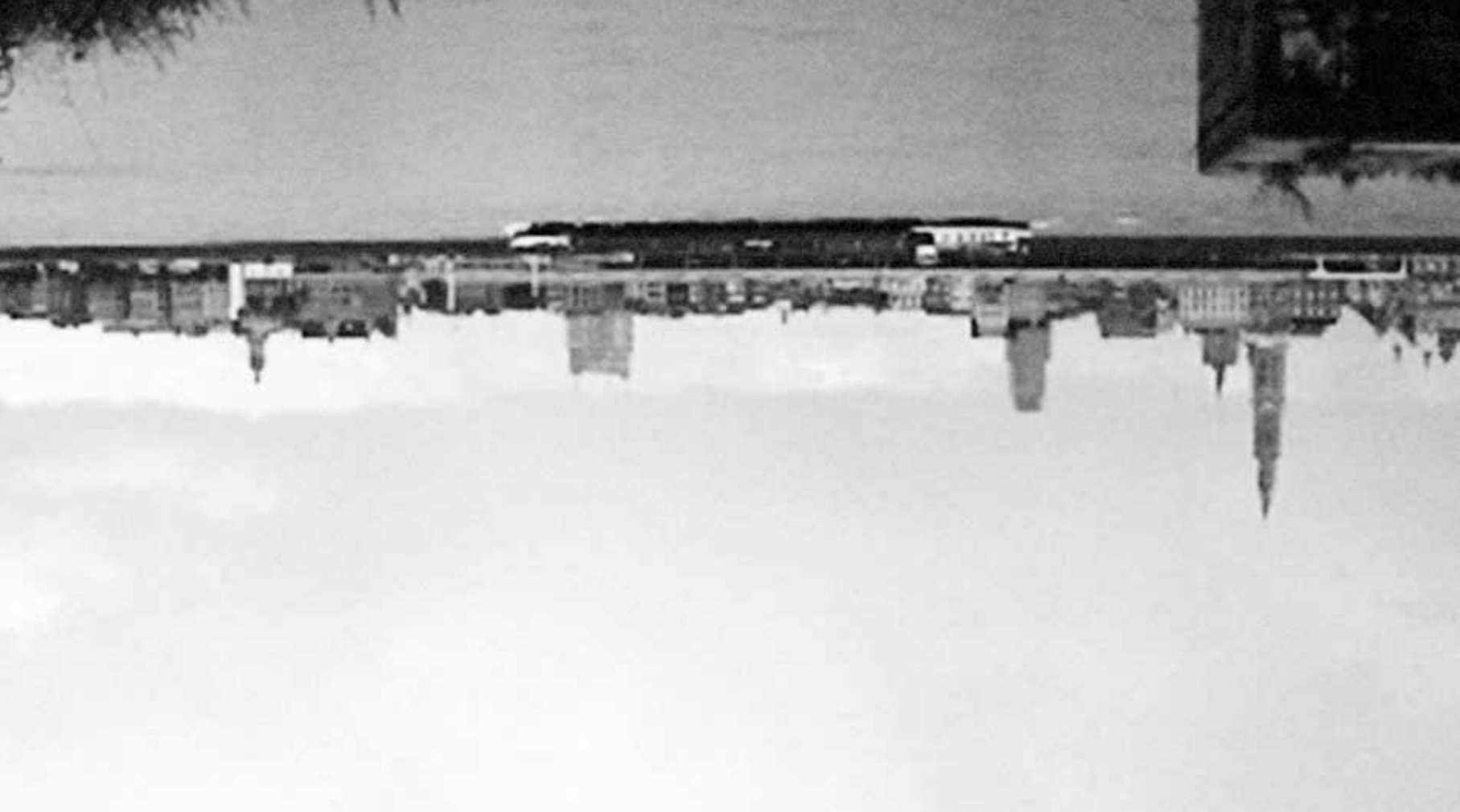

Merksem dok

Opklimmen langs de spoorlijn

Ik kom uit Mortsel. Dat ligt tussen Antwerpen en Mechelen of tussen Antwerpen en Lier. In ieder geval op de kruising van Mechelse-steenweg en de Liersesteenweg. Ik heb niets met één van die drie steden. Noch met Mortsel. Het centrum van Mortsel werd tijdens de Tweede Wereldoorlog – per ongeluk – gebombardeerd door de Amerikanen. Ze wilden de fabrieken van Gevaert raken, maar hun mikwolk was afgedreven en ze hebben dan drie scholen vol kinderen platgegooid. Dat kwam ik pas onlangs te weten. Een paar jaar geleden is in de politiecel van Mortsel een schizofrene jongen op de pillen - per ongeluk - doodgeslagen door een bijstandsteam van de federale politie. Dat las ik in de gazet. Voor de rest gebeurt er in Mortsel eigenlijk niet veel. Ik ben naar het atheneum gegaan in Mortsel en dat was niets voor mij. Mijn vader zei dat als je goed studeerde, je verging komen in het leven. Ik ben lang naar de scouts in Berchem gegaan op de Roderveldlaan 22. Vlakbij de spoorweg. Daar organiseerden we ooit een festival met Gorki als headliner. En die vond het fantastisch dat er treinen voorbij reden, terwijl hij speelde. Na mijn serieuze studies, ben ik naar Antwerpen Zurenborg verhuisd. Je zou kunnen zeggen dat mijn leven een opklimmen is langs de spoorlijn Brussel-Antwerpen. In dat geval is het

Daarom gaat hij nu elke keer op de datum van de tsunami, ergens in december is dat denk ik, een bloemenkrans in de Schelde gooien.

Centraal Station mijn eindstation.

Tamiltijger in huis?

Daarna verhuisde ik naar de Arendstraat. Boven mij woonde Ibrahim. Ibrahim hield van mannen, dronk veel en zette zijn vuilnisbakken nooit buiten. Hij was wel heel vriendelijk. Altijd. Hij vertelde me ooit dat hij uit Sri Lanka kwam, een eiland voor de kust van India, in de Indische oceaan. Hij is een Tamil. Geen Tamiltijger, maar één van zijn beste vrienden was dat wel. Tamiltijgers zijn, of beter gezegd waren, rebellen op het eiland. Ze vochten tegen de onderdrukking van de Tamils door de Singalezen. Nu niet meer. De beweging is praktisch uitgeroeid. De regering in Sri Lanka zegt dat ze de oorlog gewonnen hebben. Ibrahim vertelde me dat de Tamils dagelijks vernederingen moesten doorstaan. Zo werden de vrouwen gedwongen zichzelf te wassen in de rivier onder toezicht van het leger. Hij vertelde me ook dat hij per ongeluk samen met die vriend van hem werd opgepakt. Ze dachten immers dat Ibrahim ook een Tamiltijger was. Ibrahim beschreef me hoe gewelddadig hij werd aangepakt en dat hij is moeten vluchten naar België. Hier werd hij een aantal keer geopereerd aan zijn armen. Ze hadden zijn armen rond een balk achter zijn rug gebonden. Enfin, zoiets. Ik begrijp hem soms niet zo goed. Maar ik denk dat het erop neerkwam, dat zijn schouders kapot waren gemaakt.

Hij heeft het me laten zien en het zag er enorm pijnlijk uit. Hier in België komt hij grotendeels aan de kost als kok. Hij kookt Indisch, Tamils en Arabisch, Hij is ook moslim, maar niet echt praktiserend, denk ik. Hij is wel gelovig.

Bloemenkrans voor de tsunami

Ibrahim vertelde me ook dat zijn familie in Sri Lanka rijk was en dat ze aan de kust woonden. Dat ze olifanten hadden om hout te versleuren. En dat in 2007 een tsunami zijn familie, hun huis, de olifanten en al hun andere bezittingen had weggespoeld. Dat er werkelijk niets meer over was. En niets nog terug te vinden. Alles in één keer weg. Daarom gaat hij nu elke keer op de datum van de tsunami, ergens in december is dat, denk ik, een bloemenkrans in de Schelde gooien.

Aan diezelfde Scheldekaaien had je vroeger Scheld'apen, waar ik ergens tussen de jaren tachtig en recentere tijden een aantal voorstellingen creëerde. Zo vervlecht mijn verhaal zich met dat van Ibrahim. Al was dat ook maar tijdelijk. Alles stroomt voorbij. Tegenwoordig ga ik vaak voor anker in Het Bos, wat ik nu als mijn plek beschouw.

Yentl de Werdt is danseres. Op jonge leeftijd is ze in Antwerpen terechtgekomen op de Koninklijke Balletschool. Nadien heeft ze aan P.A.R.T.S. gestudeerd onder leiding van Anne Teresa De Keersmaeker. Vanaf 2007 is ze als internationale danseres verbonden met Anurekha Ghosh & Company in Engeland en heeft ze met verschillende voorstellingen van Cie13/Rosa Mei in China en Europa opgetreden. Ze heeft gedanst in het stuk *Blauwe Storm* van Randi De Vlieghe / fABULEUS en nam deel aan de choreografie van Akram Khan voor de Openingsceremonie van de Olympische Spelen 2012 in Londen. Sinds 2013 danst ze in *Birdwatching 4x4* van Benjamin Vandewalle en Svarta Rosor, met operazangeres Mieke Segers. Ze creëert samen met het Ionah Trio uit India de voorstelling *Et maintenant on va où? On va ensemble* voor het Europalia India Festival en brengt verschillende korte films in de expo *Slum Kids Ki* in Destelheide en het Dommelhof. Daarnaast werkt ze freelance voor MOOSS, Lasso en Dancing Kids/Rosas.

Elisabeth Severino Fernandes, of – kortgebekt - Elli, is bezielster van Mama's Open Mic. Sinds jaren the place to be in de Antwerpse slampoetry scene. Daarnaast organiseert ze elk jaar tijdens de Zomer van Antwerpen *Grab the Mic*. Dankzij haar half Portugese, half Dominicaanse roots werd ze volbloed Antwerpenaar. Ze mixt moeiteloos verschillende talen door elkaar. Creatief drukt ze zich uit met slammende woorden, via zinderende beats en al dansend, met haar groep Son del Ground. Daarnaast acteert ze ook, recent nog in *Rumble in da Jungle* van SINCOLLECTIEF en *Het vertrek van de mier*. Haar leven speelt zich af in het centrum van de stad, jammin' op de straten. Ook aftastend en experimenterend. Ze breekt haar hoofd over inhoudelijke boodschappen, over zichzelf, haar leven en de wereld. En aan de kaaien zoekt ze af en toe de rust op, om het hoofd helemaal leeg te maken.

Nieuwe horizonten in de stad

Stickers in de stad: ze zijn overal. Ik denk dat ik ze lang geen aandacht heb willen geven, omdat ze me op een of andere manier altijd aan vuile nagels en aangedampde ramen herinnerden. Waarschijnlijk heb ik er nooit op gelet omdat ik de context waarin ze gemaakt worden niet kende. Ik wist niet wie zich ermee bezig hield. Ik kon het simpelweg niet plaatsen. Maar, mijn leven heeft de laatste jaren een loopje met me genomen, in de richting van gekke kunstenaars en briljante muzikanten, schrijvers en dichters, ego's en zwichters. Met alle gevolgen van dien. Het werd een aaneenschakeling van levendige momenten en eindeloze nachten, die mij verrijkt hebben in hun absurditeit en onverwachtse scenario's: van knotsgekke spontane verkleedpartijen, over creatieve jamsessies (al dan niet op straat), tot boeiende gesprekken over mogelijkheden.

Kijken met open blik

En de mogelijkheden, die zijn oneindig. Die nieuwe, frisse contacten hebben me anders naar mijn eigen stad doen kijken. Wat viel me op?

- Veel buitenlanders. (Op zaterdagen kan je letterlijk tussen een school Hollanders verdrinken.)
- De mega-stoere-funky-luid-crazy soms irritant-meestal-lief, maar altijd

- verassende youngsters
- De grumpy en de lieve oudjes.
(Beiden in overvloed.)
- De rijkeluikindjes en hun vanzelfsprekendheid en het groeiende aantal daklozen en de aanvaarding van hun aanwezigheid.
- De overvolle winkelstraten.
(Tegenover de halflege theaterzalen.)
- Grafitti- en stickerpeople. (Ze zijn overall!)

Topchillers

Sommigen van hen schreeuwen om aandacht, als een reclameboodschap voor zichzelf - maar de overgrote meerderheid doet gewoon zijn ding, als een subtiele sticker op de achterkant van een verkeersbord. Dat laatste waardeer ik. Antwerpenaren zijn 'topchillers' en weten wat samenleven is. We do it every day! De absolute meesters in gewoon hun ding doen zijn voor mij de straatkunstenaars. Graffiti en stickerpeople zijn *fucking* stoer! Is het vandalisme? Ik ervaar reclame als een veel storendere vorm van visuele vervuiling. Reclame is - naar mijn inzicht - oneindig veel schadelijker dan alle graffiti, stickers en andere als vandalisme gecategoriseerde stedelijke kunstvormen samen.

Anoniem en rebels

In egostrelende tijden van alles-online-en-alles-instant, vind ik het statement om kunst te maken, waarvan de meeste mensen die het zien, geen idee hebben wie je bent en wat je naam is. Straatkunstenaars vinden kracht in de anonimiteit. De hedendaagse rebel beweegt zich voort op vier wieltjes en een plank. Of de hedendaagse rebel is een vrouw die danst in de straat. Een dichter die met woorden op de muur een zaadje plant voor een nieuwe gedachte. Een schilder met een obsessie. Een stiekeme stickeraar. En niemand die weet wie het is. Kortom: het zou je zus of je buurman kunnen zijn. En dat maakt het zo interessant. In anonimiteit tonen mensen zich meer. En op de straten in de stad vind je zoveel meningen en perspectieven, zomaar voor het grijpen, tenminste: als je ze zien kan.

Rapper Mike De Ridder van NoMoBS is geboren en getogen op het Kiel en heeft Marrokaanse en Belgische roots. Hij filmt de wereld om zich heen, maakt videoclipps en kortfilms met een Iphone of camera en brengt zo zijn leven in beeld. Zijn inspiratie haalt hij uit zijn omgeving en leven, opvoeding, vrienden en gebeurtenissen. De chaos op het Kiel stimuleert zijn creativiteit, die hij tijdens het joggen in de rijkere Tentoonstellingswijk structureert en verder kneedt. Hij speelde mee bij *Troost* en *Rumble in da Jungle* van SINCOLLECTIEF en dit jaar toert hij met de theaterproductie *Wachten op Gorro* van NoMoBS. Daarnaast is hij bezig met het onderzoeken van de wortels van zijn familie. Die brengt hij in beeld in zijn video *15 jaar geen Marokko*.

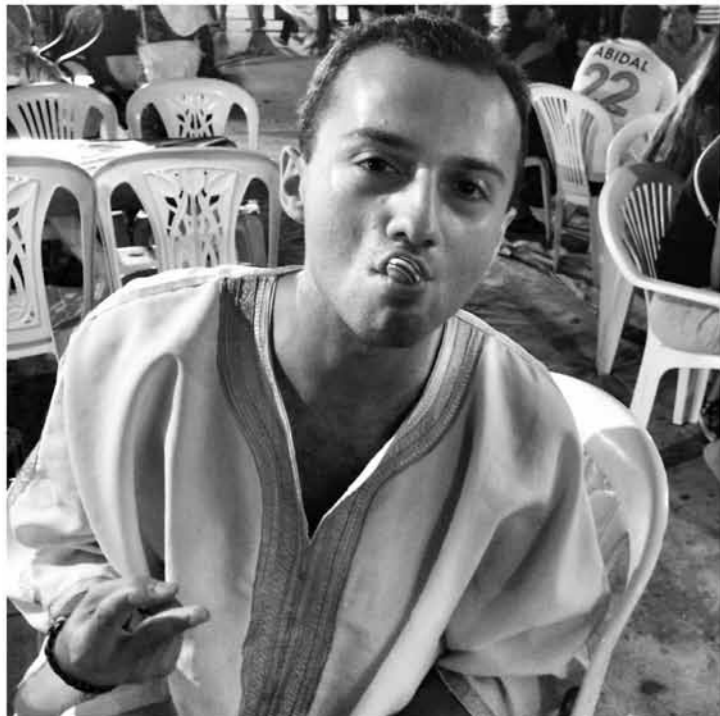
Reizend verlangen

Toen ik voor het laatst in Marokko was, was ik twaalf. Twee jaar later stierf mijn grootvader tijdens een operatie in België. Sindsdien ben ik niet meer op vakantie geweest. En daar is een reden voor: het huis van mijn grootouders was onze verblijfplaats in Marokko. De dood van mijn grootvader veranderde alles. Er volgden eindeloze discussies over de verkoop van het huis en we zochten naar een eerlijke verdeling van de verkoopsom onder de erfgenamen. Tegen de tijd dat ik oud genoeg was om te werken en geld genoeg had om op eigen houtje op reis te gaan, was het verlangen om terug te keren naar Marokko verdwenen. Of toch bijna.

Tekens voor vertrek

In heel mijn leven ben drie keer op reis geweest. De laatste keer was ik 12 jaar. Sindsdien heeft niemand van de familie mij nog meegenomen - of zelfs nog maar meegevraagd. Onbewust uiteraard. Maar naarmate ik ouder werd, was het alsof ik op het gebied van reizen bleef hangen in het bewustzijn van een kind, dat elke zomer trappelend staat te wachten tot er iemand van de familie hem meeneemt. 15 jaar heb ik gewacht. Tot ik overrompeld werd door talloze aanwijzingen en tekens om terug te keren. Een theatervoorstelling waarin Arabisch werd gesproken, liet me stilstaan bij het feit dat ik een zeer

krachtige eigenschap bezit: ik begrijp en spreek Arabisch. Een taal die ik in al zijn facetten moet zien te beheersen. Doorheen mijn jeugd heb ik deze taal een beetje verwaarloosd. Een beetje teveel zelfs. Wanneer mijn moeder me als kind in het Arabisch aansprak, antwoordde ik haar in het Nederlands. Ik sprak enkel Arabisch met mijn grootouders. Zij hadden me de taal geleerd. Dat hoorde bij de opvoeding, die ik van hen heb gekregen. Het geloof in de Islam werd mij ook bijgebracht. Maar omdat mijn grootouders voorgoed in Marokko gingen wonen toen ik zes jaar was, heb ik Allah nooit in een religie kunnen plaatsen. Ik ben dus gelovig, maar niet religieus. Een zogenaamde 'agnost', zoals men durft beweren. Maar mijn geloof in de Islam gaat veel dieper dan de afdruk van die stempel.

Radio Cassetterecorder FM

Als ik aankom in Marokko, staat mijn allereerste muziekstudio op mij te wachten: een radio-cassetterecorder die ik daar ooit, lang geleden, had gekregen van mijn grootvader. Mijn allereerste 'officiële' opname was een gesprek tussen mij en mijn grootmoeder. Zij leidde het gesprek en sprak veel over de familie. Ze had het vooral over gebeurtenissen uit het verleden. Op sommige momenten leek het alsof ze tijdens de opname echt tegen heel de familie praatte; alsof de recorder een soort van medium was.

Voorwerpen vol verwachting

Mijn grootvader voelde zijn dood aankomen. Vlak voor de operatie betaalde hij overal zijn schulden af. Hij zei tegen mijn grootmoeder dat, moest ze op een dag moeite hebben met geld bijeen te rapen, ze al zijn bezittingen mocht verkopen. Zolang ze maar genoeg te eten had. Dat deed ze ook. Bijna alle overbodige zaken gingen de deur uit. Eén ding heeft ze al die tijd bijgehouden: mijn radio-cassetterecorder. Ik kan me vaag herinneren dat ik die bij mijn laatste bezoek wou meenemen naar België. Mijn grootmoeder raadde me aan om de radio-cassetterecorder bij haar te laten. Als ik op een dag terugkeer, zal hij voor me klaarstaan.

MAPping Antwerpen is een productie van Mestizo
Arts Festival, Arenberg en Fiebre. Met de steun van
de Vlaamse Gemeenschap en de Provincie Antwerpen
Eindredactie: Inkernaut / Ontwerp: Jelle Jespers en
Lisa Van de Vyver